

M A R I A M P E T R O S J A N O V Á

DŮM, VE KTERÉM...

OSM DNÍ ŠAKALA

FRAGMENT

Dům, ve kterém... Osm dní Šakala

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Mariam Petrosjanová
Dům, ve kterém... Osm dní Šakala – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

DŮM, VE KTERÉM...

Kniha druhá

OSM DNÍ ŠAKALA

Mariam Petrosjanová

FRAGMENT

RALF

Letmý pohled na graffiti

Dům vás nepotřebuje – proč byste se měli snižovat k tomu, že ho budete potřebovat vy – odejděte – vzdalte se od tohoto domu na hony.

– Bob Dylan: Tarantule

Vyšel po schodišti a vstoupil do chodby s vědomím, že tam nikoho nepotká. V jídelně hučely hlasy, tiché jako bzucení včelího roje v dutině stromu. *Když to bzučí uvnitř, v dutině stromu, zatímco vy jste venku, ještě nechápete, co je to tam ve stromu za zvuk a co jsou zač ty tečky, které se kolem vás míhají, a ve chvíli, kdy to pochopíte, už berete nohy na ramena...* Šel pomalu, popruh tašky mu tlačil na rameno. Dveře tříd byly otevřené a prázdné místnosti vypadaly, jako by odpočívaly před posledními vyučovacími hodinami. Dveře tříd i ložnic měly nepříjemný zvyk občas se znenadání otvírat a člověk tu mohl snadno přijít k modřině na čele. Už dávno si proto zvykl chodit po té straně, kde kdysi bývala okna, co nejdál od dveří. Když se nad tím zamyslel, připadalo mu to legrační.

Patnáct let. Kdyby měl pod nohama místo parket hlínu, možná by si za tu dobu stačil vyšlapat stezku. Širokou a nápadnou stezku. Svou vlastní. Jakou má třeba jelen. Nebo...

Kdysi tady byla okna. A chodba byla mnohem světlejší. Nebýt těch nápisů, nikoho by ani nenapadlo je zazdít.

Jenomže nápisy tu bylo tolik, že už skrz skla ani nebylo vidět. „Oni“ je odshora až dolů pokrývali nápisy a šerednými kresbami, a jakmile se skla umyla nebo nahradila novými, všechno začalo nanovo. Tahle okna zkrátka ani jediný den nevypadala božsky. Stávalo se to jen v téhle chodbě. V přízemí žádná okna, která by vedla ven, nebyla a druhé patro zase obývalo příliš mnoho vychovatelů. Dobře si vzpomínal, jak po jedné další výměně skel (pokaždé doufali, že se v místních hne svědomí, ale to se nedělo) tahle krásná, nová a lesklá skla jednoduše zapatlali černou barvou. Vzpomínal si, co pocítil ráno při pohledu na ohyzdné černé obdélníky v rámech – pocítil hrůzu, protože si poprvé uvědomil, co pro ně tahle okna, s nimiž tak barbarsky naložili, znamenala, a tak na příští společné schůzi hlasoval za jejich zazdění.

Nebyl to žádný klukovský výstřelek, jak by se mohlo zpočátku zdát – i když je pravda, že se už tehdy dalo leccos vytušit, vždyť v ložnicích a ve třídách nic takového nedělali. Ale teprve při pohledu na černá okenní skla si uvědomil, jak moc se jeho svěřenci těchto oken bojí, jak moc je nenávidí. *Okna ven...*

Nyní tedy krácel po té straně, kde kdysi bývala, ale už nebyla okna. Chodba po jejich zmizení ztemněla, ale překvapilo by ho, kdyby si někdo v Domě pamatoval, že dřív vypadala jinak.

Po té záležitosti s okny mnohé pochopil. Byl mladý a chtěl se se svými obavami někomu svěřit. Někomu staršímu a zkušenějšímu, než byl on sám. Dnes už by nic takového neudělal, ale tehdy mu to připadalo normální. Tenkrát to udělal poprvé – a zároveň naposledy. Od té doby se už o tom, co cítil, s nikým nepokoušel hovořit.

Uzavřeli se před stranou obrácenou ven. Ta druhá, do dvora, je nechávala klidnými, i když se ze dvora otevíral stejně dobrý výhled na venek jako z oken. Jenomže dvůr, domy, které z něj byly vidět, proluky i všechno okolo už dávno přijali za své, začlenili to do svého světa. Nebylo kvůli tomu třeba stavět kolem dvora betonovou zeď – touto zdí se staly samotné domy. Na druhé straně nic takového nebylo. „*Snaží se všechno vyškrtnout.*“ Pamatoval si tato svá slova, i když je pronesl už hrozně dávno. „*Všechno kromě sebe a svého území. Nechtějí mít nic společného s čímkoli, co není Dům. To je nebezpečné.*“ Los se zasmál a řekl mu, že přehání.

„*Oni přece moc dobře vědí, co je to venek a jak to tam vypadá. Rok co rok jezdí do letních sanatorií. S potěšením sledují filmy.*“

Pochopil, že to nikdy nedokáže vysvětlit. Nebezpečí nepočítalo v tom, že by to nevěděli. Tkvělo v samotném slově „venek“, které vymysleli. Rozhodli se, že Dům je Dům, zatímco venek není to, v čem se nachází, nýbrž něco úplně jiného. Ale nikdo nic nechápal. Nikdo při pohledu na černá skla nic nepocítil. Jen on sám se polekal, když skončil zavřený v pasti, zbaven možnosti vidět to, co si nepřáli vidět oni. Los byl z ostatních nejrozumnější, ale ani on jim nerozuměl. *Nebohé děti, osud k nim byl tak krutý...* Los tomu věřil. A z tehdejších absolventů, trýznitelů okenních skel, se ani trochu nepoučil, třebaže před jejich odchodem celý Dům načichl vlhkou hrůzou a Ralf se zalykal jejími výparry. Už tehdy měl chuť prchnout, ale doufal, že jakmile tihle odejdou, všechno se změní, že s jejich nástupci to bude úplně jiné, a po nějakou dobu, docela kratičkou, to skutečně fungovalo, protože nástupci byli ještě příliš malí, než aby

dokázali doopravdy bojovat s realitou. Později se ovšem ukázalo, že to zvládají stejně dobře jako jejich předchůdci, možná dokonce lépe, a jemu nezbyvalo než je pozorovat a čekat. Měl za to, že se jim dopřává až moc volnosti, ale kdykoli o tom začínal mluvit, byla odpověď stále stejná: „Nemocné děti!“ Vždycky se chvěl odporem, když takhle slova slyšel – stejně jako oni. Pozoroval je a čekal.

Nakonec vyrostli a dosáhli věku, v němž by měli opustit Dům. Předtím ale upravili sami sebe i své území. Ti před nimi – dvanáct pokusů o sebevraždu, z toho pět úspěšných – se pokusili přibrzdit čas po svém. Když odcházeli tihle, vcucli k sobě – jako do nějakého víru – vše, co je obklopovalo, a v tomhle víru skončil i Los, který je považoval za neškodné děti. Možná, že nakonec přece jen něco pochopil, ale to už bylo příliš pozdě.

Ralfa vždycky zajímalo, na co asi Los během posledních minut života myslel, tedy pokud měl vůbec čas na cokoli myslet. Smetli ho jako zrnko prachu, jako kus smetí, který se na ně v běhu nalepil. Ne schválně, to ne, ve skutečnosti ho měli rádi tak, jak jen někoho vůbec mohli mít rádi, jenom už jim prostě bylo všechno jedno. Když nadešel jejich Konec světa, jeden vychovatel už nic neznamenal. Ani jeden, ani dva, ani tři by je nedokázali zastavit.

Kdyby po té noci zůstal naživu, pochopil by to, co jsem já pochopil už podstatně dřív. Svět, do něhož jsou po svých osmnáctých narozeninách vrháni, pro ně neexistuje. A na odchodu ho ničí i pro ty ostatní.

Tehdejší ukončení po sobě zanechalo krvavou díru, jež vydělala všechny, dokonce i ty, kteří s Domem neměli nic společného. Po změně vedení všichni vychovatelé i učitelé

odešli... Všichni kromě Ralfa. On jediný zůstal. Rozhodující roli v tom sehrálo seznámení s novým ředitelem, který byl na hony vzdálený ideálům humanismu. Ostatní – ti, kteří se nerozutekli hned po červnových událostech – po setkání s novým ředitelem uspišili svůj odchod. Ralf ale věřil, že tentokrát bude všechno jinak, že on sám udělá všechno pro to, aby je zastavil, až přijde čas. Teď takovou možnost měl – věděl, že teď už tady není nikdo, kdo by mu překážel svým nadmíru mírným vztahem k „dětem“.

Pozoroval je od samého začátku a viděl, jak se mění; všiml si toho dokonce ještě dřív, než ke změnám začínalo skutečně docházet. Osobně si vzal na starost třetí a čtvrtou skupinu, tedy ty nejdivnější a nejnebezpečnější jedince, i když tehdy bylo naprosto směšné je takhle označovat. Dlouho čekal, aniž by sám věděl na co, až si nakonec všiml, že se s jejich pokoji něco stalo, že se začaly něčím odlišovat od ostatních. A spolu s nimi i jejich obyvatelé. Pro nezasvěcence to byla naprosto nepostřehnutelná změna – člověk ji musel cítit kůží anebo ji vdechovat spolu se vzduchem. Často k nim i po celé týdny nedokázal doopravdy vstoupit – na ono místo, které si pro sebe vytvořili tím, že nenápadně změnili to, co existovalo ve skutečnosti. Později se mu to začalo dařit stále lépe a lépe, ale pak s hrůzou zjistil, že do zóny jejich neviditelného světa pronikají i další, náhodní lidé. To mohlo znamenat jediné – že jejich svět doopravdy existuje, anebo možná *téměř* existuje. A tehdy utekl. Utekl, ale už tenkrát věděl, že se určitě vrátí, aby uviděl, aby dokoukal do konce, aby se dozvěděl, *jak to s nimi dopadne*. Teď už si uvědomoval, že tomu nedokáže zabránit, ať už to bude vypadat jakkoli; prostě jen nutně potřeboval zjistit,

jaké to bude. Protože zatímco se on učil od těch, kteří tu byli před ním, oni se učili rovněž, a to podstatně rychleji. Byl si naprosto jistý, že tihle by už nemuseli zapatlávat skla barvou; jednoduše by sami sebe přesvědčili, že tu žádná okna nejsou, a možná, že by pak okna skutečně přestala existovat.

Na Křižovatce se leskly boky čerstvě vybaleného pianina. Šlápl na lepicí pásku, která se mu jako rudý hádek svínila pod nohama. Kráčel teď středem chodby – *stále je to jeho stezka...* Ze zdi mu v ústrety vyskočila tři písmena R. Jako jeho vlastní podpis, jako symbol jeho přítomnosti.

Ztuhl. Ve skutečnosti se vůbec nejmenoval Ralf. Od první chvíle to jméno, tuhle svou přezdívku nenáviděl. Nenáviděl ji právě za to, že byla jménem; byl by stokrát radši, kdyby mu říkali Hafane nebo Netýkavko, prostě jakkoli, hlavně aby to znělo jako přezdívka, a ne jako jméno, o němž by si mohl někdo myslet, že je jeho pravé. A možná, že právě proto, kvůli téhle své nenávisti vůči „Ralfovi“, jím tak dlouho zůstával, zatímco všechny ostatní přezdívky odvál čas. Ti, kdo ho takto pokřtili, už dávno stačili odejít, odešli i ti, kteří v dobách, kdy přezdívku dostal, byli ještě dětmi, a nyní už téměř dospěli i ti, kdo u toho ani nebyli, ale on dál zůstával Ralfem, případně jenom písmenem, velkým písmenem s pořadovým číslem. Tohle písmeno bylo snad dokonce ještě horší. Na stěnách o něm psali výhradně takto a mezi sebou rovněž dávali přednost této variantě; zohyžďovali tu nenáviděnou přezdívku ještě nenáviděnější zkráceninou.

Zastavil se před neočíslovanými dveřmi s malým proskleným okénkem nahoře. Přivítalo ho tu další R, tentokrát napsané mýdlem na skle. Zabouchl za sebou dveře a tím se své přezdívky zbavil – alespoň do doby, než zase

vyjde na chodbu. Byla to jeho pracovna a ložnice. Jako jediný z vychovatelů nocoval v prvním patře. Žralok to pokládal za obrovskou oběť z jeho strany a Ralf se ho nesnažil přesvědčovat o opaku. Stačilo jen připomenout: „Jsem neustále ve službě!“ a vždycky pak bez větší námahy dostal všechno, co chtěl.

Ralf se snažil odpovídat obrazu člověka, který se dobrovolně obětuje, i když ve skutečnosti mu bylo to, jak se ostatní vychovatelé i samotný Žralok bojí prvního patra, k smíchu. Jen ten, kdo znal místní hodně špatně – anebo vůbec – by si mohl pomyslet, že by vtrhli do pokoje, aby to tam vyplenili a podřízli vychovatele, jenom proto, že jsou jednoduše zlí anebo se nudí. Domníval se, že musí existovat Zákon. Nikdo mu o něm nevyprávěl, ale na základě určitých zvláštností v jejich chování si odvodil nejen to, že Zákon existuje, ale dokázal si taky zhruba domyslet jeho jednotlivé body. Například ten, v němž byla zakotvena nedotknutelnost učitelů a vychovatelů, ho spolehlivě chránil. Místní se Zákonem řídili a porušovali ho jen výjimečně. Ovšem v osudnou dobu – dva týdny před ukončením – by se klidně mohlo stát, že Dům bude takovými výjimkami doslova zaplaven.

Nyní bylo ještě příliš brzy o tom přemýšlet nebo se toho dokonce obávat a on rozhodně nehodlal měnit pokoj jen kvůli tomu, k čemu by mohlo dojít za půl roku. Tu největší hloupost už stejně udělal tím, že se sem vrátil. Ve světle tohoto rozhodnutí by starost o vlastní bezpečí působila jednoduše trapně. A už vůbec by se mu nechtělo trávit poslední měsíce v Domě rozhovory se Šerifem, nebo dokonce podnapilým Ještěrem, schopným vpadnout do kteréhokoli

pokoje ve druhém patře jako k sobě domů. Pár láhví piva bylo podle jejich názoru nejlepším důvodem k návštěvě; ti, kdo je nesli, se obvykle ani nenamáhalí klepat. Vychovatelé tradičně popíjeli. Neopíjeli se jako Bedny, ale popíjeli. Rozdíl to byl velmi jemný, leckdy prakticky nepatrný, i když vychovatelé by se určitě urazili, kdyby na to někdo poukázal nahlas. Urazit Bedny bylo těžší. Ale i ti se občas uráželi. Například se jim nelíbilo, když je někdo nazýval Bednami.

Jen málokdo v Domě věděl, že tuhle přezdívku pro Bedny vymyslel Ralf. Nebyl tím však míněn vzhled nebo rozumové schopnosti, jak se všichni domnívali, ale právě bedny s láhvemi. Dát komukoli v Domě přezdívku bylo snadné. Stačilo se v noci projít po chodbě, vybrat si na zdi vhodné místo a pak ve světle baterky – případně i poslepu – napsat to, co je třeba, a to tak, aby nápis příliš nebil do očí. Oni si ho stejně přečtou. Stěny, to byly jejich noviny, časopisy, dopravní značky, reklamní agentura, telegrafní ústředna i obrazárna. Bylo jednoduché přidat tam nějakou vlastní poznámku a čekat, až začne působit. To, co se stane potom, už nezáleželo na něm. Přezdívku mohli zapomenout a něčím ji zapatlat, anebo ji naopak přijmout a začít ji používat. Ralf si jen zřídka připadal tak mladý, jako když v noci vyzbrojen sprejem s barvou vyrážel na chodbu. Sprej a baterka, nic víc už pro tuhle činnost nebylo potřeba. Vše se výrazně zjednodušilo, když se přestěhoval do prvního patra, ale i přesto byl dvakrát málem přistižen, a tak přestal přispívat svou troškou k domovním přezdívkám, protože se obával, že ho dříve či později někdo z místních odhalí. Nechtěl podryvat jejich důvěru ke stěnám, vždyť z nich koneckonců sám čerpal spoustu užitečných informací – stači-

lo jenom nelenit a číst a dešifrovat jejich čmáranice. Stěny byly jeho propustkou do jejich života, členskou legitimací, bez níž by do něj nemohl vstupovat ani potají. Porozuměl jejich systému natolik hluboce, že se naučil jediným pohledem rozpoznávat čerstvé nápisy v propletencích těch starých. Nesměl se dívat moc dlouho, nesměl číst příliš pozorně – toho by si mohli všimnout. Stačil mu jediný roztržitý pohled, a již si s sebou odnášel rébus, který pak večer u šálku čaje dešifroval, pěkně v klidu a beze spěchu, tak, jako jiní tráví večery luštěním křížovek.

Někdy slavil úspěchy, jindy zase ne, ale nedělal si z toho těžkou hlavu, protože věděl, že zítra ho čeká další úroda vzkazů, nad nimiž bude moci přemýšlet. Jediné, co ho popuzovalo, byla hojnost nadávek, které rovněž musel pročítat, aby mu neuniklo něco důležitého. V době pohlavního dospívání obyvatel Domu začal litovat svého zvyku číst vše, čím zdobili zdejší stěny. Později začalo nadávek ubývat, třebaže v blízkosti druhé ložnice se jimi člověk ještě stále mohl zalknout.

Když Ralf procházel chodbou nyní, na stěny se vůbec nedíval. Během půl roku se změnil téměř k nepoznání; nechtěl si hned po návratu zbytečně zaplevelovat mozek ve snaze odhalit všechno, co během šesti měsíců přibylo tam, kde toho spousta přibývala i během jediného dne. Jen nepočetným písmenům R uniknout nedokázal – až příliš bila do očí, až příliš se vyčleňovala ze skupinových nápisů, které se v místech největší koncentrace textů a obrázků do slova plazily jeden přes druhý.

Možná to tak bylo schválně. Jenom nevěděl, komu ten nápis vlastně adresovali, zda jemu, nebo sobě samotným.

A co měl znamenat? Byla to připomínka, anebo pozdrav? Něco, na co nechtěli zapomenout, anebo něco, nač naopak zapomenout nedokázali? Odjel, ale zároveň celou dobu zůstal tady. Ralf na stěnách nikdy neviděl přezdívky zemřelých – místní o nich nemluvili a jejich věci buďto ničili, anebo si je dělili mezi sebou. Zakrývali díru – tak tomu říkali. Nebožtíkovi se věnovala jedna noc oplakávání, ale pak už se po něm musely smazat všechny stopy, na zdech především. Totéž se dělo i s těmi, kteří odešli za hranice Domu. Místní pevně věřili tomu, že je venku čeká neodvratný konec. S odcházejícími proto nakládali stejně jako s nebožtíky. Ralf odjel, ale přesto tady setrval, vtisknut jejich rukama do zdejších stěn. Věděli tedy, že se vrátí. Ale jak jen to mohli vědět? Jak si mohli být jistí tím, čím si až do poslední chvíle nebyl jistý ani on sám?

Ralf postavil tašku na podlahu a sedl si na gauč. *Jistě že to věděli. A teď i já vím, že to věděli. Už to vím, i když jsem se schválně nedíval na stěny. Napsali to tak, aby to bilo do očí, abych po svém návratu pochopil, že jsem očekáván...*

Ještě chvílku, a začnu si myslet, že mě přilákali, že mě očarovali kouzlem těch písmen. Ještě chvílku, a začnu si představovat, jak v noci kolem těch písmen tančí, jak šeptají zaklínadla a kreslí magické kruhy. Ještě chvílku, a začne mi připadat, že jsem přijel jen proto, že to oni chtěli. Jsem tady sotva několik minut, a už začínám bláznit. Ale co když tu člověk prostě musí být trochu vyšinutý? Co když to tady jinak ani nejde?

Věděl, že zčásti má pravdu. Člověk odsud nemůže jen tak odejít a pak se vrátit, kdy se mu zamane. Dům ho vůbec nemusel přijmout. Nejednou byl svědkem toho, jak se to

dělo jiným, a věděl, že se nemylí. NĚCO ho mohlo nepřijmout. NĚCO, co nelze popsat slovy, co se vzpírá veškeré logice, NĚCO, co bylo samotným Domem nebo jeho duchem nebo snad jeho podstatou... Nehledal pro to slova a ani o tom ve slovech neuvažoval. Prostě při svém návratu věděl, že konečné rozhodnutí nebude záležet na něm. Ani na něm, ani na „nich“, a už vůbec ne na Žralokovi. Dům ho buďto přijme, anebo ne. A možná, že se místní celou dobu snažili Dům udobřit, a proto značkovali jeho stěny písmeny R. Možná, že se ho tak pokoušeli přivyknout myšlence na Ralfův návrat.

„Fajn,“ řekl Ralf unaveně. „Berte to tak, že jsem vám poděkoval.“ *To by mě tedy zajímalo, co po mně vlastně chtějí. Anebo se už snad stalo tradicí pokusit se venek před odchodem usmířit obětováním vychovatele?*

Zvedl se a zapudil ty hloupé myšlenky. *Jestli potřebuji vychovatele, tak těch je tady dost i beze mě... A šíleného vychovatele nepotřebuje nikdo, ani oni, ani já.* Přistoupil k oknu, šklubl za kličku a otevřel jedno křídlo. Do pokoje vtrhl studený vítr a vypudil z něho zatuchlý zápach dlouho neobývané místnosti.

Nad okny se rozprostíral zmuchlaný příkrov mračen; venku vládlo přitímí, jako by už byl večer. Ralf setřel prach z parapetu, posadil se na něj a zapálil si, aby se trochu uvolnil. Potom zahodil nedopalek a zaposlouchal se. Chodba hučela hlasy.

Písně Domu a jeho šramocení...

Za dveřmi zadusaly nohy, pak projely vozíky. Ralf si přisedl na gauč a zapnul rádio. Začala hrát hudba. Přidal hlasitost.

Za dveřmi se někdo zastavil. Dva lidé. Zakratičko k nim přibyli další. Slyšel zastřený šepot, ale nerozeznával jednotlivá slova. Po chvíli šeptání se rozezněl vzdalující se dupot těžkých podpatků – Bandarové spěchali šířit tu velkou zvěst. Ralf vypnul rádio a přistoupil ke dveřím, jedněm z těch, co se občas znenadání otevíraly a bouchaly člověka do nosu. Ale oni už mezitím stačili odběhnout.

„Óóó... Óóó...“

U protější stěny se zdvořile ukláněli nejapní ušatí Bandarové.

„Vrátil jste se! Posloucháte rádio...“

„Ano,“ řekl. „Jak vidíte.“

Za neustálého přikyvování se nenápadně sunuli doprava. Co nejrychleji se rozběhnout a jako první všem sdělit tu zásadní novinu! Senzace dne – z masa a krve – stála přímo před nimi a jen zdvořilost jim nedovolovala o překot pádit pryč a hlasitým křikem zpravovat Dům o tom, co se přihodilo. Bylo vidět, jaká zažívají muka – uši jim planuly, kousali se do rtů a s nesmírnou dychtivostí na Ralfa upírali své oči. Ten, kdo si jako první všimne něčeho zajímavého, bude hrdinou dne! Ti, co už odběhli, se to dozvěděli jako první a jako první o tom budou vyprávět, ale ti, co zůstali, to zase jako první viděli na vlastní oči, a tak se, když už ztratili naději na celkové prvenství, snažili alespoň z téhle své nicotné výhody vymáčknout, co se dalo. Vyprávění očitých svědků musejí být barvitá a vzrušující, a Ralf téměř fyzicky cítil, jak se mu pod kůži zavrtávají lačná chapadla jejich pohledů, aby z něho vytěžila všechny požadované barvy i vzrušující podrobnosti.

„Můžete jít,“ řekl jim.

Bandarové se ani nepohnuli, jen na něj civěli ještě usilovněji.

„Jdu do třetí ložnice,“ slitoval se nad nimi. Bandarové vydechli a hned v příštím okamžiku byli pryč – ve svých kožených vestách, lesknoucích se spoustou kovových cvočků a patentek, se hnali chodbou a navzájem si přitom šlapali na nohy.

Ralf kráčet pomalu, aby domovním heroldům umožnil vykonat jejich poslán. Cestou se díval na stěny.

Území druhé skupiny: bezhlavé ženské postavy, ty nejútlejší boky, nejoblejší hýždě, ňadra jako dýně. Mezi nimi se vinuly komentáře publika ohledně schopností jednotlivých umělců, básně s obdobnou tematikou a nadávky. „Ocas k dílu přiložil Kr. Šalomoun“, „Dej si bacha! Víš, o čem mluvím!“, „Rozplavba zrušena vzhl. k nestand. oblečení“, „Udělal jsem to znova, udělám to zas“.

Krasy stály v dokořán otevřených dveřích třídy, synchronně se hihňaly a šoupaly nohama, jako by je všechny ovládala jediná opilecká ruka.

„Dobrej den...“

Zrovna vylezly z popelnic. Šedivá srst samý lišej, jemně pocukávající vousky, zápach smetiště, holé ocasy s nalepeným trusem.

„Vítejte. Jak se máte?“

Ralf prošel kolem nich.

Obrázky na čelech, na tvářích i na bradách, brýle všech tvarů a velikostí... Krasy se bály světla a schovávaly si před ním oči.

„Vítejte!“ zahihňala se zeď a svůj pozdrav dozdobila ještě plůtkem z osmi vykřičníků. *Kdy to jenom stihli?* Chodba před druhou ložnicí zůstala za ním. Zóna hýždí a dvojsmy-

slných vtipů. Dál už po stěně pluly rudé trojúhelníky, býci a antilopy. Psalo se tu jen málo a drobným písmem – bylo třeba opatrovat Leopardovy kresby. Ralf těmto zdem téměř nevěnoval pozornost. Všiml si jen zelené šipky, jež ukazovala kamsi kupředu: „Stezka druidů. Půdu před sebou zkoumejte holí. Ob. v pátek, za každého úplňku.“

Co asi znamená to Ob.? Obřad? Obětování?

Dveře učebny třetí skupiny byly otevřené a prázdné. Ralf vstoupil a pod nohama mu zašustila semena. Semena a uschlé listy. Krabičky, které s třeskem pukaly pod podpatky a trousily okolo sebe bílý prášek. V lavicích, obestřených šerem zelených zahrad, seděli Ptáci a usmívali se. Okna zakrývaly masité listy a stonky všemožných rostlin. Vzduch plnil pach vlhké hlíny.

Slon, obrovský a červenolící, pokyvoval hlavou, obklopen květináči s fialkami. Fialový úsek barevného spektra... Kráska nad zežloutlým kakostem, Motýl pod malým citronovníkem. Mrchožrout seděl na štaflích až skoro u stropu a vypadal, jako by se nad třídou vznášel. Společnost mu dělaly dva květináče s kaktusy. Drakova lavice, ozdobená jen mističkou s vyklíčenou pšenicí, působila uboze. Ptáci se usmívali. *Štěbetání ve větvích...* Žádný strach, žádná nevráživost. Vypadali, že mají z jeho návratu upřímnou radost.

Ralf usedl za katedru. Tlusté bělavé stéblo sebou pláclo přímo před něj, jako nějaký červ, který se zřítíl ze stropu.

Mrchožrout slezl ze štaflí, dobelhal se ke katedře a se slovy „Omlouvám se“ si stéblo strčil do pusy a spolkl.

„Kolikrát vám mám opakovat, že máte odřezávat nahnilé části?!“

Přetřel katedru kapesníkem.

„Děkuju,“ řekl Ralf.

Mrchožrout se zářivě usmál.

Před Ralfem se objevil šálek s kávou. Zatímco si ho překvapeně prohlížel, uvědomil si, že na hladině nápoje roste okřehek.

„Vidíte?“ zeptal se Mrchožrout smutně. „Člověk prostě nemůže uhlídat všechno. Je mi to líto, opravdu.“

Ralf se zkusil soustředit.

„Když jsem byl pryč...“ dostal ze sebe.

„Všem se nám hrozně stýskalo,“ oznámili Ptáci sborově. Mrchožrout na ně pyšně pohlédl.

„A do čtvrtý skupiny přelítl Bažant,“ oznámil Slon a začal se dloubat v nose. „Ale nevím, proč k nim a ne k nám. Fakt nevím...“

„Záležitosti čtvrté skupiny se nás netýkají,“ přerušil ho Drak. „Radši buď zticha!“

Anděl spráskl ruce. „Dům bez vás není Dům, vážený Ralfe. Říkám to každému, pořád dokola! No jen se jich zeptejte.“

„To moc rád slyším,“ řekl Ralf. „Co dál?“

„Píseň!“ zakrákoral Anděl radostně. „Na vaši počest! Teprve včera jsme skončili s jejím nácvikem. Dovolíte nám s ní vystoupit?“

Včera že skončili s jejím nácvikem? Nácvikem písně?

„Nedovolím,“ řekl Ralf. „Obejdeme se bez písní.“

Ptáci si rozčarovane povzdechli. Anděl se v záchvatu zlosti zahryzl do vlastní ruky.

„Promiňte?“

Ve dveřích stál malý plešatý človíček v modrém obleku a krátkozrace na Ralfa mžoural.

Ralf se zvedl.

„Ještě jsem neměl tu čest,“ pronesl človíček a vykročil mu vstříc.

„Jsem vychovatel,“ vysvětlil Ralf. „Vrátil jsem se z dovolené a přišel jsem se podívat tady na kluky. Ale vy tu teď máte hodinu. Nebudu rušit.“

„Ale co vás nemá,“ vyhrkl učitel. „Klidně se bavte. Stavím se později.“

„Už jsme se pobavili. Vážně nechci narušovat výuku. Omlouvám se.“

Ralf se vyhnul plešatému človíčku a vyšel na chodbu.

Učitel jej kvapně následoval.

„Jste přece *jejich* vychovatel, že ano?“ Malá buclatá dlaň chytila Ralfa za rukáv bundy. „A nezdá se vám,“ učitelovy oči se rozšířily a hlas přešel do šepotu, „nezdá se vám, že jsou trošinku divní? Ten zápach... a ten... nadbytek flóry? Nepřipadá vám... To množství... A zápach...“

„Připadá,“ řekl Ralf zdvořile a jemně odstranil učitelovy prsty ze své bundy. „Ale už byste měl jít.“

„Ano,“ učitel žalostně zašilhal po dveřích, „to bych měl. Ovšem zcela nesporně pociťuji určité nepohodlí. Nechápejte mě špatně, ale je to těžké.“

Z pootevřených dveří se linul nasládlý bažinný puch.

„Na to si zvyknete,“ ujistil ho Ralf. „Časem.“

Učitel se zamračil a zmizel za dveřmi, ale hned vzápětí na chodbu vyklouzl Mrchožrout.

„Tak to vyklop,“ řekl mu Ralf. „Všechno, co se stalo. A stručně.“

Mrchožrout se opřel o zeď.

„V *mé* smečce je všechno při starém,“ oznámil. „A do cizích záležitostí se nepletu. Jsem slušně vychovaný.“

„Nikdo po tobě ani nechce, aby ses do nich pletl.“

Mrchožrout obnažil rudé dásně v širokém úsměvu.

„Ta největší novina: Pompeius už není mezi námi. Neočekávaně podlehl následkům bodného zranění. Může se tomu říkat sebevražda, ale nemusí. Já osobně tomu tak říkám.“

„A co ostatní?“

„Ostatní se mnou nemusejí souhlasit.“

Ralf nad jeho slovy chvíli přemítal. „Takže to nebyla sebevražda?“

Mrchožrout zamyšleně potřásl hlavou: „To je otázka terminologie. Když někdo dlouho kope jámu, pak na jejím dně pečlivě rozmístí zašpičatělé kolíky a nakonec tam s radostným výkřikem skočí, tak já tomu říkám sebevražda. Ovšem někteří můžou zastávat odlišný názor.“

„Fajn.“ Ralf si povzdechl. „Co dál?“

„Dál už jsou to hlavně drobnosti. Ani nevím, co z toho by vás mohlo zajímat. No, možná to, že do čtvrtý skupiny převedli Bažanta. Sfingova kmotřence. Takže teď je váš. A Lorda odvezli ven. Čtvrtá skupina drží smutek.“ Mrchožrout se zarazil a sraštil čelo, jako by mu byl tón vlastního hlasu najednou nepřijemný.

„A to je všechno?“

„No...“ Mrchožrout se povzdechl. „Jestli mám mluvit i o starších událostech, tak umřel Vlk. Ještě v létě, brzo po vašem odjezdu.“

„A na co umřel?“

„No, tak tohle nikdo netuší.“

Náhle se před nimi zjevila vychrtlá blondatá postava s vypoulenýma očima.

„Pardon,“ zaúpěla, zatímco se sunula ke dveřím.

„Jdeš pozdě!“ zařval Mrchožrout hašteřivě. „Nic na vás neplatí, Bandarský sémě!“

Kůň cosi zahuhlal, zatřepal kšticí a zmizel za dveřmi. Mrchožrout za ním vyplivl rozžvýkaný lísteček citronovníku.

„Ten ničema,“ řekl. „Plevel!“

Znenadání zkřivil obličej, chytil se za koleno a sykl bolestí.

Ralf pozorně přihlížel.

„Takže už nic dalšího?“ zeptal se.

Mrchožrout se na něj zdola lhostejně a bezmyšlenkovitě díval. Celý se stáhl do své bolesti a uzavřel se v ní, dávaje jasně na srozuměnou, že je rozhovor u konce.

„Fajn, no tak běž. Jestli je ti vážně zle.“

Nikdo na světě by nedokázal s jistotou říct, jestli je Mrchožroutovi opravdu špatně, anebo to jenom hraje. Vsedě na podlaze objímal svou nohu, hrbil se nad ní jako nad nemocným dítětem, mlčky se pohupoval a pobrukoval si skrze zatnuté zuby. Ralf chvíli vyčkával a přemýšlel, zda by mu neměl nabídnout pomoc. Potom pokrčil rameny a vyrazil chodbou dál.

Chodba byla prázdná. Za dveřmi tříd monotónně hučely hlasy učitelů. Kdesi zurčela voda.

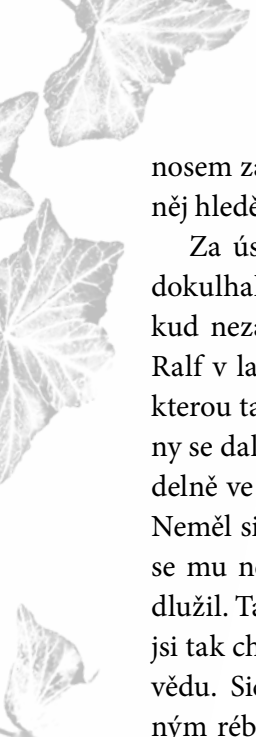
Ptáci... Přece jen si měl tu píseň poslechnout. Tu, s jejímž nácvikem prý právě skončili. Teď už se nedozví, jestli existovala doopravdy, anebo si ji Anděl vymyslel. I když by se taky mohlo stát, že by pod zanícenou taktovkou Mrchožroutových okroužkovaných rukou všichni zavřeli oči a otevřeli ústa a jejich nehluchý zpěv by trval a trval, až by je přivedl do extáze. A on by nevěděl, jak na to reagovat.

Ralf se zastavil s pohledem upřeným na zeď.

Táhla se po ní řada černých nedbalých šlápot. Vedla odspoda nahoru, pokračovala na stropě a odtud se zase spouštěla po protilehlé stěně. Vytváření stop téhle „lidské mouchy“ musela být pořádná fuška. Anebo se možná někdo prostě naučil chodit po stropě.

Bažant ve čtvrté skupině. Sfingův kmotřenec. Tohle Ralfovi nic neříkalo – v Bažantech se moc nevyznal. Vlk a Pompeius. Při zmínce o Vlkovi Mrchožrouta rozbolela noha. Pompeius... Skočil do jámy, kterou si sám vykopal. Dopustil se snad chyby? Že by porušil Zákon? Jedna velká záhada. Nic víc ovšem Ralf ani nemohl chtít. Mrchožrout nebyl bonzák. Sděloval mu jen to, co by se Ralf tak jako tak dozvěděl. Třeba od Žraloka. Ale to, co říkal Mrchožrout, bylo důležitější. Na rozdíl od Žraloka věděl, o čem mluví, a nechával mu šanci na rozluštění smyslu svých slov.

Jeich tajná hra, v níž se Mrchožrout stal jeho spojencem, jediným v celém Domě... Bylo to maximum, co mohl Velký pták udělat, aby se odvděčil za noc, kterou strávil v Ralfově pokoji – noc před dvěma roky, jejíž předeherou byl Mrchožroutův pokus rozhrizat stěny lazaretu a sežrat jeho obyvatele. Správně by měla vyústit v cestu do blázince, skončila ovšem v Ralfově pokoji. Jako památka na ni zůstal Ralfovi zakrvácený ručník, jímž Mrchožroutovi natrhl ústa, aby umlčel jeho vytí. Musel dávat pozor, aby mu zběsilec neukousl prsty, a tak mu nezbývalo moc času myslet na cokoli jiného. Když ale Ptákovi otevřeným oknem odpověděla celá třetí skupina, uvědomil si, že je to zádušní nářek. Zrudlý ručník a okousaný potah gauče... Stopy zubů Velkého ptáka. Když se konečně rozplakal, Ralf ho pustil a Mrchožrout po zbytek noci vzlykal s hrbatým

nosem zabořeným do gaučového polštáře, zatímco Ralf na něj hleděl a čekal. Mlčky, aniž by se ho snažil jakkoli utěšit.

Za úsvitu se Mrchožrout zvedl, celý opuchlý a sinalý, dokulhal do sprchy a nechal tam na sebe proudit vodu, dokud nezazvonil budíček. A pak odešel. Celé ráno strávil Ralf v lazaretu a spolu s Ptáky dával do pořádku spoušť, kterou tam Mrchožrout stačil napáchat. Vůdce třetí skupiny se další tři dny neukázal; až čtvrtého dne se objevil v jídelně ve smutečních šatech a od té doby už je neodkládal. Neměl sice mnoho vlastností hodných obdivu, ale muselo se mu nechat, že nikdy nezapomínal na ty, kterým něco dlužil. Tak započala jejich hra „Uhádni, na co myslím, když jsi tak chytrý“. Ralf věděl, že při ní vždycky dostane nápovědu. Sice nepochopitelnou, v něčem podobnou nástěnným rébusům, ale přece jen nápovědu. Navíc byl Mrchožrout stručný a na rozdíl od stěn se nevyjadřoval ve verších.

Nazval Pompeia sebevrahem. Pompeius si vykopal jámu a skočil do ní, čímž si vykoledoval bodné zranění. To se tedy sebevraždě moc nepodobá. Je to příliš alegorické. Sice pořád žádné verše, ale už to k nim nemá daleko.

S Lordem to bude muset vyřešit zvlášť. S ním a s jeho matkou, která by si nikdy nevzala svého přespříliš vyspělého syna domů. To znamená, že ho neodvezli k ní, ale někam jinam. Ale kam asi?

Ta nejnepříjemnější zpráva se samozřejmě týkala Vlka. Když přišla řeč na jeho skon, Pták mu neposkytl ani tu nejmohavější nápovědu. A právě tehdy ho rozbolely nohy. Náhoda? Ralf znal Mrchožrouta dostatečně dobře, aby věděl, že nikdy nic nedělá náhodou. Pták by dokázal snést náhlou bolest bez mrknutí oka. Vlk byl jedním z těch, co dokázali

měnit realitu... Jedním z nejsilnějších. Adeptem. Tkví snad rozluštění rébusu právě v tomhle?

Chodbu prosvítlo matně žluté světlo lamp. Vstříc se mu belhal Šerif – opatrovatel a strašák druhé skupiny. Taky Krysa, jenom o něco větší a starší.

„Ty?!“ Šerif na něj mrkl zpod kšiltu baseballové čepice a rty se mu roztáhly v širokém úsměvu. „No nazdar, kamaráde! Co ti přelítlo přes nos, že ses vrátil do týhle bažiny?“

Ralf za pochodu zahrál překvapení a radost ze setkání s kolegou a zavadil dlaní o jeho: „Nejspíš se mi zastesklo po tobě.“

Šerif propukl v hýkavý smích a zmizel ve dveřích druhé ložnice. Zevnitř se dál ozývalo jeho pochrochtávání. *Ocas, tlustý jako kabel, se táhl za ním a tu a tam se otíral o Krysy, které se před ním rozestupovaly...* Krysy se hihňaly, pohupovaly se a mnuly si ruce.

Na dveřích svého pokoje Ralf objevil přišpendlený vzkaz: „Jsem dotčen. Taky ses mohl zastavit.“ Podpis chyběl, ale Žralokovo písmo nešlo nepoznat. Ralf odloupl přípínáček, strčil si papír do kapsy a vyrazil za ředitelem.

Žralok ho očekával v nepracovní části ředitelny; celý se ztrácel v nízkém křesle s modře a žlutě květovaným potahem. Kolena výš než hrud', nos zabořený do obrazovky televize. Zašilhal po Ralfovi flekatým okem a ukázal prstem na sousední křeslo:

„Tak tě tu vítám.“

Ralf se posadil a ihned se propadl až po prsa. Žralok dával celým svým vzezřením najevo, že jeho pracovní den bude brzy u konce.

„Jsem zrovna na odchodu,“ potvrdil to Žralok, usrkl průzračnou tekutinu rovnou ze sklenice – brčko ignoroval – a upřel pohled na Ralfa. „Proč bych tu měl dřepět až do konce vyučování? Nemá to ani ten nejmenší smysl. Ty ho snad vidíš? Já ne. Vůbec nikdo ho nevidí. Jenže neznámo proč je to zvykem. Musím tady trčet až do naprostého vyčerpání, i když mě absolutně nikdo nepotřebuje. Nikdo nezaklepe, nezajde, na nic se nezeptá. Nikdy. Ale dřepět tu musím. Právě tohle je hlavní povinnost ředitele. Trčím tady jak pařez od osmi do čtyř, a dokonce si ani nemůžu sundat kravatu, protože co kdyby se něco najednou přihodilo? Musím být připravený. A jestli si někdo myslí, že to mám jednoduchý, tak se krutě mýlí. Vůbec to nemám jednoduchý. No nic, vítám tě tady, drahý kolego. Vůbec se s roky neměníš. Pořád vypadáš tak mladě.“

„Pět měsíců už bereš jako roky?“ podivil se Ralf.

„Beru,“ potvrdil Žralok. „V těžkých bojových podmínkách vydá jediný měsíc za celý rok. Celkově ses tedy ulejšval pět let, takže máš padáka, tím si buď jistý. Ale já ti nic nevyčítám. Jenom to konstatuju.“

„Díky.“ Ralf se zadíval na obrazovku.

Žralok neměl rád, když ho někdo ignoroval. Natáhl se po ovladači a obrazovka zhasla. Ralf otočil své křeslo směrem k řediteli, jehož ukazováček se významně pohupoval ve výši kořenu nosu.

„Víš,“ pronesl Žralok, „na kolik dovolené máš nárok? Na dva měsíce. Na dva, ne na pět. Jsi propuštěn. A to už dlouho. Ale,“ ukazováček provedl krouživý pohyb, „odpouštím ti. Proč? Protože o tobě mám dobré mínění. Chápu, proč ses vypařil. A proč to chápu? Protože jsem vnímavý a chápaný člověk.“

Ralf se uvolnil a natáhl nohy. Poslouchat Žralokovy bláznivé řeči bylo jednou z povinností vychovatelů a každý z nich už na to byl dávno zvyklý. Přemýšlel o Vlkovi. O Pompeiovi. A o „jámě“. Čím asi ve skutečnosti byla tahle „jáma“, kterou si Pompeius podle Mrchožroutových slov sám vykopal? Co tím Velký pták myslel? O Pompeiovi se mu přemýšlelo snáz než o Vlkovi. O Vlkovi se mu nechtělo přemýšlet vůbec.

„A kdo mi porozumí? No nikdo. Jsem osamělý, všemi opuštěný člověk. Můj podřízený se vrátí po půlroční nepřítomnosti a ani se nezastaví, aby mě pozdravil. A já mu musím psát vzkazy. Vzkazy! ‚Přijď,‘ píšu mu. A až pak přichází. Jakým slovem bych měl tohle všechno označit? Jedním slovem – sračky! Všechno kolem jsou samý sračky.“

„Promiň,“ ozval se Ralf. „Zastavil bych se i bez vzkazu.“

„Kdy?“ Žralokovy skvrnitě oči rozhořčeně zaplály. „Zít-ra? Pozítří? Žádám si slušné zacházení. Jinak si táhněte ke všem čertům. To já jsem tady pán! Je to tak, nebo snad ne?!“ Ředitel zmlkl a ztěžka vydechl do sklenice.

Ralf se kradmo podíval na hodinky. Do konce dnešního vyučování už nezbývalo ani dvacet minut a on by se rád dostal k šesté skupině, dokud ještě bude pohromadě, než se Psi rozutečou po celém Domě. Čili ihned po odchodu učitele.

„Právě ty,“ Žralok postavil sklenici na podlahu a ochabile se rozvalil v křesle, „nejschopnější vychovatel v téhle díře... Právě ty jsi všeho nechal a prchl do Velkého světa. Prchl jsi a nás jsi tu nechal, ať si nás klidně podřezou.“

„Nikdo se nikoho nechystá podřezávat.“

„To říkáš ty.“ Ralf měl pocit, že mu Žralokův skřípavý hlas zasypává uši jemným pískem. „To říkáš jenom ty.“ Přičichl si k dlani a zamračil se.

Ralf trpělivě čekal. Ředitel nebyl opilý. Přebýval ve stavu, kterému nekorektní vychovatelé přezdívali „krámý“. Právě teď naprosto nemělo smysl se s ním přít.

„Jsem vážně nemocný,“ oznámil Žralok znenadání a upřeně se Ralfovi zahleděl do očí. „Nikdo tomu nevěří, ale už brzy se o tom všichni přesvědčí.“

Ralf předstíral znepokojení: „Co je to za nemoc?“

„Rakovina,“ řekl Žralok pochmurně. „Aspoň myslím.“

„To je vážné, to by chtělo ověřit.“

„Radši ne. Je lepší žít v nevědomosti. Jestli mě zabijou, vyhnu se dlouhé a trýznivé smrti. To je moje útěcha. I když jen hodně malá.“

„No, i zabít se dá různě.“

Žralok se zachvěl. „Jasně. A taky se dá nemocnému člověku napovídat plno hnusáren. Vždyť nač se ho pokoušet utěšit?“

Žralok chvíli seděl a dělal, že umírá, ale pak se najednou podíval na hodinky a hned se nervózně ošil.

„Ó... on je dneska přece fotbal. Sakra! Dočista jsem zapomněl!“ Rázem byl na nohou a rozhlížel se po ředitelně. „Všechno je vypnuté. Zbývá jenom světlo. A dveře.“

Zašmátral po kapsách. „Poobědváš se mnou?“

„Ne. Jsem po cestě hrozně unavený. Nejspíš si půjdu lehnout.“

Ralf si vzal klíče, které mu ředitel podal, a zhasl. Žralok stál na prahu a zálibně na něj hleděl.

„Dobře, že ses vrátil,“ řekl. „Zítřka ráno tě začneme uvádět do obrazu. Nemysli si, tahle pětiměsíční dovolená se ti ještě vymstí.“

„O tom nepochybuj.“

Ralf zamkl dveře a vrátil svazek klíčů řediteli. Ten s ním hned začal pocinkávat, hledaje klíč od své ložnice.

„Proč si Lorda odvezla matka?“ zeptal se Ralf.

„Takže už to víš,“ řekl Žralok obdivně. „Jako vždycky. Sotva jsi přijel a hned všechno víš. Vždycky jsem tvrdil, že nejsi úplně normální. V dobrém slova smyslu, samozřejmě.“

„Tak proč si ho odvezla?“

Žralok konečně našel správný klíč a pečlivě ho oddělil od zbytku svazku, aby si ho nespletl s ostatními.

„Ztratila v nás důvěru. Špatně jsme jí na syna dávali pozor. Přesně tak to řekla. A taky, že mu zdejší klima nesvědčí. Je to krásná žena. Těžko se jí oponuje. A já se ani nesnažil.“

„Vzala si ho domů?“

„Nevím. Není to moje věc. Neptal jsem se.“

„Mohla změnit školu... Jestli jí nevyhovovala tahle.“

U jídelny je oba ohlušilo pronikavé zazvonění. Ralf bezděky zkřivil tvář. Žralok se na něj podíval s opovržením, asi jako zkušený mořský vlk na námořníka, který odešel do penze a vypadl z formy.

„Změknul jsi,“ konstatoval, „a zlenivěl! A to tě přitom dávám mladým za příklad.“

Vydal se nahoru po schodech a cestou nepřestával brblat. Ralf chvíli postával na odpočívadle a díval se za ním, pak se vrátil na chodbu.

V šesté skupině nikdy nevládlo naprosté ticho. Dokonce i když všichni mlčeli, k uším doléhal stěží slyšitelný hukot, jako kdyby někde ve zdi pracoval ukrytý motor. *Pořád ten neviditelný včelí roj.*

Jakmile vstoupil, hlasy zmlkly. Psi si naplivali do dlaní, aby v nich zhasli cigarety, popadali z parapetů, ucouvli k židlím a pokusili se zapnout ticho. A v tu chvíli se rozezněl onen přízračný hukot za zdí, šepot jejich myšlenek, který se nikdy nevypíнал – na to jich bylo příliš mnoho. Píseň šesté skupiny. Psi na sobě pravda měli pestrobarevné oblečení – ne sice tak jako Krysy, ale skoro tak – a jejich krvavě rudé košile či smaragdově zelené svetry bily do očí, ovšem stěny učebny vypadaly jako uplácané z matné šedivé plastelíny a svíraly celé osazenstvo jako obří vak, který nepropouštěl vůbec nic, ba ani vzduch; okna budila dojem pouhých obrázků, které kdosi ledabyly nalepil na tu popelavou masu.

Když za sebou Ralf zavřel dveře, ihned pocítil, že se mu v tomhle vakuu špatně dýchá a pohybuje, že strop je příliš nízko, zatímco zdí se svírají, splývají s podlahou i se stropem, tlačí na něj svou gumovou šedí... *V níž člověk může uvíznout jako hmyz, a když pak vstoupí někdo další, on už bude její součástí, nástěnnou malbou, nijak se nelišící od ostatních čmáranic, mrtvým exponátem šesté skupiny.*

„Chci si promluvit s novým vůdcem,“ řekl.

Chvíli počkal, než utichne kašel těch, kteří se zakuckali kouřem, a pak dodal: „Nebo s tím, kdo se za něj považuje.“

Psi se neklidně zavrtěli a sklopili oči. Všichni měli obojky – jak ty opravdové, tak i podomácku vyrobené, kožené, poseté ostny a patentkami a ozdobené korálky. Pochopil to ještě dřív, než uslyšel odpověď. Žádný vůdce není. Jedině vůdce šesté skupiny nepodléhal nutnosti nosit symbol své příslušnosti ke smečce, jedině vůdce směl chodit s holým krkem. Jistě, obojek mohl být i pouhým maskováním,

mohl ukrývat vůdce, který na sebe nechtěl upozorňovat. Žádný ze Psů se však ani letmo nepodíval na někoho jiného, na žádného se nesoustředila všeobecná pozornost. Nikdo, kdo zaujal místo mrtvého Pompeia, mezi nimi zkrátka nebyl.

Vtahovali hlavy mezi ramena a prohlíželi si vlastní dlaně, jako by se za něco styděli. *Za to, že se mezi nimi nenašel nikdo, kdo by jim stanul v čele? Za to, že se ocitli bez vůdce? Nebo snad za svou ztrátu?*

„Žádný vůdce není,“ ozval se někdo ze zadních řad. „Ještě jsme ho nezvolili.“

„Kdy zemřel Pompeius?“ zeptal se Ralf.

„Před měsícem,“ odpověděl Vavřín, brýlatý mladík s protáhlým obličejem. „Ani ne před měsícem.“

„A to jste doteď nikoho nezvolili?“

Psi se krčili, až jim všem byly vidět zátylky – skrývali něco, za co se styděli, něco, co jim působilo bolest. Neslyšný hukot ve zdech zesílil. Stěny se začaly plazit k Ralfovi, aby skryly šestou skupinu před jeho zraky, ale ještě než se kluzká šedivá opona zavřela, stačil si všimnout, stačil zahlédnout...

Žlutá zář zadrátovaných světél v tělocvičně, mastně zelená podlaha, pomalovaná kruhy, křik... Na podlaze se svíjí tmavá postava, kolem níž stříká krev... A v tu chvíli se stěny sevřely, zapatlaly zbytky vidiny svou šedí, připravily je o barvu a vymazaly je. Ralf toho však viděl dost, aby pochopil, že ať už se Pompeiovi přihodilo cokoli, byla celá smečka u toho, a vzpomínka, kterou mezi sebou tak dlouho a tak často probírali, až jim na jazycích ulpěla její hořká pachut', je stále nenechávala spát. V té vzpomínce se

ukrývala jejich bolest a také strach z někoho, o kom Ralf zatím neměl potuchy. Psi však byli příliš uzavření a příliš se vzpírali jeho pokusům proniknout hlouběji a pochopit víc.

Struktura každé smečky připomínala žebřík – co příčka, to jedna živá duše. Když se ta horní zlomila, stávala se první ta následující. Pyramidě s uraženým vrškem ihned narůstala nová špička. Tak tomu bylo odjakživa a u všech, tedy až na Bažanty. Každá smečka měla kromě vůdce i jeho potenciálního nástupce. Dokonce i Ptáci, třebaže tam dělila Mrchožrouta od zbytku smečky obrovská vzdálenost – přinejmenším sedmnáct prázdných příček – měli svého Draka, který byl připraven, pokud by se vůdci něco přihodilo, obsadit jeho místo. Tento řád mohl být narušen jedině tehdy, kdyby byl vůdce svržen někým stojícím o hodně níž než on. V tom případě ale tento nižší sám zaujímal místo nahore. To, že v šesté skupině nedošlo ani k jednomu, svědčilo o jakési třetí variantě. Ta však zjevně neměla nic společného s prvními dvěma ani s čímkoli, co Ralfovi dokázalo přijít na mysl. *To by mě zajímalo, co s tím má co dělat ta tělocvična?* „Zvláštní,“ řekl. A zamyslel se.

To, že přemýšlí už hrozně dlouho, mu došlo, až když si všiml, že se za okny smráká a že je smečka z jeho přítomnosti celá vyčerpaná. Ti nejnervóznější si okusovali nehty a dělali grimasy, vozíčkáři sebou tlumeně šili, popelavé tváře těsně u sebe, a hučení ve zdech začínalo zadržávat. Všechno okolo zešedivělo. Šestá skupina uvízla ve své obraně; všichni teď vypadali jako tonoucí – nebo už dávno utopení – ve špinavém akváriu, které už alespoň milion let nikdo nečistil.

Ralf bez jediného slova vyšel ze třídy. Úlevný výdech šesté skupiny splynul s klapnutím dveří. Ty se však hned vzápětí

opět pootevřely a ze škvíry vykoukla bledá tvář Bandara Moskyta, který pozorně sledoval, kam má Ralf namířeno.

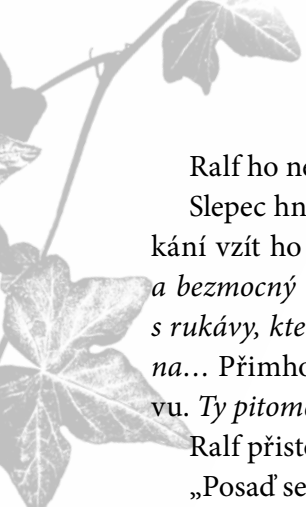
Mezi třídou a ložnicemi šesté skupiny kráčel Ralf pomalu a zkoumal zdi. Strhával čerstvé nápisy jako slupky a odhaloval ty starší, ukryté pod nimi, napůl smazané a stěží viditelné. Psi hlavy s obojky. Žádosti, aby se „členové soudní poroty“ v sobotu večer shromáždili na dvoře. Přimhouřil oči. *To je ono.* Červeně přeškrtnutá kočka s lidskou hlavou. Černý trojúhelník a v něm proražený otvor. Oko uprostřed spirály, poseté spoustou vrubů. Samé staré věci. Přinejmenším měsíc staré. Podíval se znovu, aby se přesvědčil, že se nemýlí. Význam těchto symbolů mu byl stejně jasný jako jeho vlastní přezdívka. Kočka rovná se Sfinga. Trojúhelník je Černý. Oko ve spirále značí Slepce. Všechny tři symboly někdo používal jako terče. Tohle rozhodně nemohla být náhoda.

Slepec seděl na bobku před jeho dveřmi a ukazovákem kreslil na parketách neviditelné kruhy. Dlouhé černé vlasy mu padaly do tváře a z děr v džínách mu trčela kolena. Když uslyšel zvuk blížících se kroků, zvedl hlavu a Ralf uviděl nevýrazného tvora neurčitého věku, vychrtlého, s bezbarvými očima; vypadal jako nějaký tulák, co si nepamatuje ani datum vlastního narození. Ale jak se zvedal, najednou začal bleskově mládnout, a ten, kdo stál na chodbě a čekal na Ralfa, už byl dočista mladinký, hotový klučík.

V šeru chodby by to každý považoval za optický klam, za pouhý přelud, který se rozplynul, jakmile se k němu člověk přiblížil. Každý. Jen Ralf ne.

„Dobrý den,“ řekl Ralf a otevřel dveře.

„Dobrý den.“

Ralf ho nechal projít a pak rovněž vstoupil.

Slepec hned za dveřmi strnul. Ralf bezděky pocítil nutkání vzít ho za ruku a dovést k židli nebo ke gauči. *Slepy a bezmocný na cizím území, příliš velký, nepadnoucí svetr s rukávy, které mu sahají až prstům, a ještě ta děravá kolena...* Přimhouřil oči, aby setřásl tu vsugerovanou představu. *Ty pitomče! Máš před sebou pána Domu!*

Ralf přistoupil k oknu.

„Posaď se,“ prohodil přes rameno.

A hned v tom samém okamžiku se otočil. Sám pořádně nevěděl, co čekal, že uvidí: hledání, bezmoc, tápání v prázdnotě hmatatelných předmětů, anebo naopak jistotu, svižnost a dravost, třebaže Ralfa by nepřekvapilo, ani kdyby se Slepec nehnul z místa anebo jej zadržávajícím hlasem požádal o pomoc. Slepec se však posadil rovnou tam, kde stál, hned za prahem. Zkřížil si pod sebou nohy a dlaně si schoval do podpaždí.

„Takhle tě nevidím,“ řekl Ralf, zatímco se snažil najít cigarety a přehraboval se ve věcech položených na gauči. „Jenom pěšinku. Schválně, kolik vlasů ti během každého oběda končí na talíři?“

„Nepočítal jsem to,“ ozval se Slepec. „Záleží na tom?“

„Je to nechutné.“ Ralf konečně našel cigarety, zapálil si a posadil se na gauč.

Kouřil mlčky a nechával Slepci čas, aby si tu zvyknul. Anebo se vynervoval. Slepec seděl bez hnutí a bylo zjevné, že tu tak může být donekonečna. *Fajn, no tak si tuhle hru zahrajeme...* To jediné, co Ralfovi překáželo, byla cigareta – jinak ztuhl úplně stejně jako Slepec. Pouze popel, přibývající na špičce cigarety, mu bránil v tom, aby

definitivně zmizel. Slepci žádný popel v ničem nebránili. Hnědozelený svetr, skrze nějž prosvítala kůže, se změnil ve vyschlé šupiny a oči zakryla namodralá víčka. Slepec byl pryč a Ralf měl pocit, že sedí před strnulým plazem, i když to taky klidně mohla být jenom větev zvláštního tvaru, anebo dokonce pouhý stín této větve. Ať už to bylo cokoli, v nehybnosti to dokázalo setrvávat zatraceně dlouho. Ale na to, aby zjistil, jak moc dlouho, neměl Ralf nikdy dost trpělivosti.

„Pověz mi, co se stalo s Vlkem. A jak se to stalo.“

Slepec se okamžitě vrátil do podoby klučiny a ochotně se naklonil dopředu.

„Neprobudil se,“ řekl. „Nikdo neví proč.“

Ralf se podíval na svou cigaretu, či přesněji na filtr, nějakým zázrakem udržující sloupek popela.

„A to je všechno? Ještě jednou, prosím. Podrobněji.“

Slepec zavrtěl hlavou.

„Spali jsme,“ pronesl. „Ráno se všichni probudili, ale on ne. Večer předtím se choval úplně stejně jako obvykle a na nic si nestěžoval.“

Ralf si to zkusil představit.

Slepec nelhal, ale v jeho slovech bylo cosi nesprávného, něco, co mělo ke lži hodně blízko. Ralf toho dost věděl o poutu, které mezi nimi existovalo – to ono dělalo každou smečku smečkou, to ono přitáhlo třetí skupinu ke dveřím lazaretu té noci, kdy zemřel Stín. *Jak to, že se tam právě ten večer a právě v tu hodinu sešli, a to všichni bez výjimky, i ti zabednění Bandarové? Podobalo se to snad zvonění umíráčku, který mohli slyšet jen oni? Už nejednou viděl skrčené postavy u stěn Pohřebiště; nikdo nekouřil, nikdo nemluvil,*

jenom tam nehybně seděli. Nebylo to loučení, spíš se všichni na dálku účastnili toho, co se odehrávalo v místech, kam se nemohli dostat. Ale když dokážou vycítit smrt skrze stěny, je vůbec možné, že by ji nezaslechli ve své vlastní ložnici? Že by je neprobudilo umírání jednoho z nich?

„Takže dva kroky od vás umíral člověk, ale vy jste nic nepocítily? Nic vás neznepokojilo?“

„To nebyly ani dva kroky,“ namítl Slepec. „A nespali bychom, kdybychom něco pocítily.“

„Rozumím.“ Ralf přikývl. „Co myslíš, proč jsem si zavolal právě tebe? Kdokoli jiný z tvé skupiny by mi dokázal povědět totéž. Jestli hodláš takhle pokračovat, tak dveře máš přímo za zády.“

Slepec se nahrbil ještě víc: „A jak mám pokračovat? Co mám říkat? Co chcete slyšet?“

„Chci slyšet, co mi ty, vůdce, můžeš povědět o členovi tvé smečky, který se jednoho rána neprobudil. Pokud se nemýlím, tak za to, aby se každé ráno probouzeli, zodpovídáš právě ty.“

„To je přehnané...“ zašeptal Slepec. „Nemůžu zodpovídat za všechno, co se jim může přihodit.“

„Takže ani nemáš povinnost vědět, proč se to stalo?“

Slepec neodpověděl. Ralf se zvedl z gauče. Jakmile se přiblížil, vloudila se do Slepcevy pózy jakási klamná uvolněnost. *Známá reakce. Milé dětičky Domu... Přesně takhle hodně z nich reaguje na blížící se nebezpečí. A právě v takových chvílích je třeba mít se před nimi na pozoru.* Slepec se uvolnil, ale jeho oči, ty průsvitné kalužiny udržované řasami na bledé kůži, zamrzly a proměnily se v led. Studený hadí pohled. Slepec ho neuměl skrývat.

„Jestli chceš vypadat neškodně, nos brýle,“ poradil mu Ralf, a hned vzápětí se podivil, že něco takového vůbec vyslovil.

„Smečku to znervózňuje,“ opáčil Slepec lítostivě. „Obzvlášť Sfingu. A na toho nemůžu nebrat ohled.“

„Co si o Vlkově smrti myslí on?“

„Snaží se na ni nemyslet.“

„Pokud se nemýlím, právě jeho s ním spojovalo nejsilnější pouto, že ano?“

Slepec se nepříjemně zasmál: „Mluvíte nějak divně... Pouto? Spíš něco na způsob ocelového lana. O průměru mého hrudníku, přinejmenším.“

„No a kam se tohle lano tu noc podělo?“

„To nevím. A ptát se na to nehodlám.“

„Spíš tvrdě? Nevzbudíš se, když někdo poblíž zasténá?“

Ve Slepcově tváři se mihla zlost, ale hned zase zmizela. „Vzbudím se, i kdyby poblíž jenom zapištěla myš. Ale Vlk nesténal. Nevydal ani hlásku. Ani sám nestačil pochopit...“

„Aha, takže tak.“ Ralf se napřímil. „Konečně začínáš mluvit zajímavě. Jak víš, co stačil a co nestačil? Vždyť k tomu došlo, když celá vaše smečka svorně spala.“

„Vím to. On taky spal. Jinak by jeho tvář nebyla tak klidná. Jeho strach by nás probudil. Nejspíš to byla ta nejklidnější smrt v celých dějinách Domu.“

„Kdyby na Vlkově místě byl Sfinga a já bych ti jeho smrt vylíčil stejnými slovy, jakými jsi mi právě popsal tu Vlkovu, spokojil by ses s mým vysvětlením?“

Slepec maličko zaváhal s odpovědí. „Nevím. Chcete toho po mně moc.“

„Jsi rád, že umřel?“

Neměl to říkat – Ralfovi to došlo hned v příštím okamžiku, ale už bylo pozdě.

„A nezdá se vám...“ Ralf měl několik vteřin pocit, že mu Slepec do tváře plivne jed. „Nezdá se vám, že do některých mých citů vám vůbec nic není? To, co cítím, když někdo z mé smečky umře, je moje věc. Nezdá se vám?“

Slepec náhle zavřel oči, jako by se zaposlouchával do něčeho, co mohl slyšet jenom on, a pak znenadání změnil tón.

„Promiňte,“ řekl. „Nechtěl jsem se vás dotknout. Pokud se ptáte, znamená to, že to opravdu potřebujete vědět.“

A pak dodal, i když Ralfovi neuniklo, jak se přemáhá, jak se do toho musí nutit, jako by se tu před ním vysvlékal donaha: „Ne, nebyl jsem rád. Ale nikoho jiného bych za něj nevyměnil. Ani jednoho z nich. Pokud vás zajímá *tohle*. Ale pokud jste tím naznačoval, že jsem ho neměl v lásce, tak máte na prostou pravdu – neměl. On mě koneckonců taky ne. A občas mi vážně připadalo, že by mi udělalo radost, kdyby...“

„Dost!“ přerušil ho Ralf. „Promiň. Tohle ode mě nebylo ani trochu taktní.“

Slepec si objímal ramena. Při pohledu na něj se Ralf nedokázal zbavit pocitu, že hledí na zaživa sedřenou kůži, rozpáraný obal ochranného krunýře. Ale ať už to ve skutečnosti bylo cokoli, Slepec si to udělal sám.

„Fajn,“ řekl Ralf. „Tvoje upřímnost je horší než mlčení. A kdybych se tě zeptal na Pompeia, určitě bys mi odpověděl, že nemáš právo mluvit o záležitostech šesté skupiny, mám pravdu?“

Slepec přikývl. „Přesně tak.“

„A proč Pompeius umřel, o tom taky nemáš tušení?“

„Mám. Ale nemůžu to říct.“

Ralf si povzdechl. „Tak dobrá. Co myslíš, proč si k sobě vždycky, když potřebuju něco zjistit, volám vůdce? Abych poslušal, jak mě odbývají obecnými frázemi? No nic, to je všechno. Můžeš jít.“

Slepec se zvedl. „Zapomněl jste se zeptat ještě na jednoho člověka.“

„Nezapomněl. Jenom se mi tenhle náš rozhovor nelíbí. Nechci v něm pokračovat. Odejdi.“

Ale Slepec neodešel. Ve tváři se mu objevil ustaraný výraz, jako kdyby právě stál před příliš těžkým úkolem, o kterém dopředu věděl, že bude nad jeho síly.

Vida, pomyslel si Ralf s úlevou. Takže teď přijde prosba. Za chvíli se dozvím, kvůli čemu je Slepec ochoten vylézt z vlastní kůže.

„O co mě chceš poprosit?“

„Jde o Lorda. Zjistěte o něm něco. Je to už měsíc, co ho odvezli a my o něm pořád nic nevíme. Kde je a jak se tam má.“

Ralf mlčel, aby skryl své rozpaky. Zapatlané přezdvíčky na zdech, rozdané věci, zádušní nářek – to všechno už viděl a slyšel, o tom o všem měl představu. Ti, kteří opustili Dům, byli součástí této jeho představy, jedním z těch detailů, o kterých nepochyboval. Avšak prosba, jež se týkala něko- ho, kdo pro ně měl od okamžiku opuštění Domu přestat existovat, stavěla celou jeho představu na hlavu.

Slepec trpělivě čekal. Cigareta Ralfovi spálila prsty.

„To je všechno,“ zopakoval. „Můžeš jít.“

„A co Lord?“

„Řekl jsem, že můžeš jít.“

Slepecova tvář strnula. Otevřel dveře a zmizel. Ralf vůbec nic nezaslechl. Slepec se pohyboval naprosto nehlučně.

Ralf stál a hleděl na prosklené okénko ve dveřích. Písmeno R, otočené předkem dozadu a téměř neviditelné, prosakovalo do místnosti, zastrášovalo ho a varovalo; připomínalo mu, že je pouhou částí Domu.

Možná, že jsem se vrátil právě kvůli tomu. Abych něco zjistil o jednom z nich, který se ocitl tam, kam nemají přístup. Abych jim přinesl odpověď... Čekali na mě...

TABÁKÍ

Den první

*„Postava zakrslá – intelekt taky –“
(Zvonař naň nešetřil chválou.)*

*„Kuráž má, to stačí na všechny Snárky,
podstatné je to nad svaly.“*

– Lewis Carroll: Lovení Snárka

Nemám rád příběhy. Mám rád okamžiky. Mám radši noc než ráno, měsíc než slunce a tady a teď než nějaké někdy potom. A ještě mám rád ptáky, houby, blues, paví pera, černé kočky, modrooké lidi, heraldiku, astrologii, krvavé detektivky a staré eposy, ve kterých useknuté hlavy celé roky hodují a debatují s přáteli. Mám rád dobré jídlo a pití, rád ležím ve vaně s horkou vodou a válím se ve sněhu, rád na sobě nosím všechno, co mám, a taky mám rád po ruce všechno, co je třeba. Mám rád rychlost a břichabol z leknutí, když se člověk rozjede tak, že se už nedokáže zastavit. Rád lekám a jsem rád lekán, rád rozesmávám i uvádím do rozpaků. Rád píšu po zdech tak, aby nebylo jasné, kdo to napsal, a maluju tak, aby nikdo nechápal, co je tam namaľované. Rád píšu po zdech normálně i ze štaflí, mám rád spreje, ale taky rád vymačkávám barvu rovnou z tuby. Rád používám malířský štětec, houbu i vlastní prst. Rád nejprve nakreslím obrys a pak ho celý vybarvím, aby nezůstalo jediné nezamalované místo. Mám rád, když jsou písmena velká jako já sám, ale je fakt, že mám rád i ta docela titěrná.

Rád šipkami směruju čtenáře sem a tam, na jiná místa, kde jsem taky něco napsal, a rád matu a zanechávám falešné stopy. Rád větším z run, z kostí, z fazolí, z čočky i z „Knihy proměn“. Ve filmech a v knížkách mám rád končiny, kde je vedro, ale v normálním životě mám radši déšť a vítr. Déšť mám vůbec nejradši ze všeho. Ten jarní, ten letní i ten podzimní. Jakýkoli a kdykoli. Rád si znovu čtu to, co už jsem aspoň stokrát četl. Mám rád zvuky harmoniky, když na ni sám hraju. Mám rád spousty kapes a oblečení, které je tak obnošené, že působí jako vlastní kůže, ne jako něco, co se dá sundat. Mám rád ochranné amulety, ale každý musí chránit před něčím jiným; ty překombinované, co jsou proti všem možným životním nástrahám, rád nemám. Rád suším kopřivy a česnek a pak je strkám do všeho možného. Rád si patlám dlaně emulzí a pak si ji veřejně slupuju. Mám rád sluneční brýle. A taky masky, deštníky, starobylý nábytek samá kudrlinka, měděné lavory, kostkované ubrusy, skořápky od vlašských ořechů, samotné vlašské ořechy, proutěné židle, staré pohlednice, gramofony, koráلكové ozdoby, čumáky triceratopsů, žluté pampelišky s oranžovým prostředkem, sněhuláky, co už pomalu tají a stojí se sklopenými mrkvovými nosy, tajné chodby a požární evakuační plány; rád nervózně sedím ve frontě před lékařskou ordinací, rád občas znenadání zaječím tak, že se všem udělá špatně, mám rád, když si můžu ve spánku přes někoho, kdo leží vedle mě, hodit ruku nebo nohu, rád si škrábu komáří štípance a předpovídám počasí, rád si strkám za uši drobné předměty, rád dostávám dopisy, vykládám si pasiáns, kouřím cizí cigarety, přehrabuju se ve starých papírech a fotkách, rád nacházím něco, co jsem ztratil tak

dávno, že jsem už zapomněl, k čemu jsem to vlastně potřeboval, jsem rád vroucně milován a rád pro lidi ve svém okolí představuju poslední naději, mám rád svoje ruce – jsou vážně krásné, rád někam potmě jedu s baterkou, rád něco měním v něco jiného, něco k něčemu přilepuju a připojuju a pak se divím, že to funguje. Rád připravuju jedlé i nejedlé věci, rád míchám různé nápoje, chutě a zápachy a rád bafám na přátele, abych je zbavil škytavky. Mám toho rád tolik, že bych to mohl vyjmenovávat donekonečna.

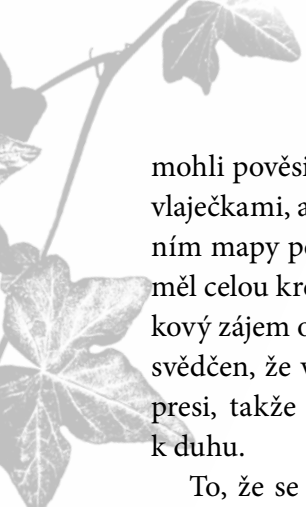
Ovšem hodiny rád nemám.

Jakékoli.

Z důvodů, které by bylo příliš namáhavé vyjmenovávat. A proto se do toho ani nebudu pouštět.

Dneska se do Domu vrátil Ralf. Živá záhada a svého druhu relik. Jediný svědek dávných časů mezi vychovateli. Nemůžu říct, že by se nám po něm až tak strašně stýskalo, ale přece jen je to s ním zajímavější než bez něj. Ti, co do Domu přišli během posledních tří let, se ho až dojemně bojí, a tak když prochází po chodbách, vzbuzuje zcela neopakovatelnou atmosféru. Takovou rozechvělou. Ale no tak, proč to neříct naplno? Ralf je náš Darth Vader. Celý v černém, děsivý a nevyzpytatelný, snad jen ta sípavá přilba mu chybí. Sotva se vrátil, hned začal být náš život veselejší.

Tu novinku samozřejmě přinesl Larry. Těsně před poslední hodinou. Vůbec jsme se o tom nestačili pobavit, protože hodina právě začala, a tak nám nezbylo než to až do zazvonění tiše vstřebávat. Zato potom to vypuklo. Co pět minut k nám do třídy vběhl někdo nesoucí další zprávu o tom, kam se Er První přesunul. Navrhl jsem, že bychom

mohli pověsit na zeď mapu Domu a vyznačovat jeho trasu vlaječkami, ale nenašel se nikdo, kdo by mi chtěl s vytvářením mapy pomoci, a byla by to setsakra fuška, kdybych ji měl celou kreslit sám. Je to samozřejmě škoda. Ralfa by takový zájem o jeho osobu příjemně překvapil. Byl jsem přesvědčen, že v souvislosti se svým návratem přebývá v depresi, takže by mu trocha toho povzbuzení určitě přišla k duhu.

To, že se vrátí, se rozumělo tak nějak samo sebou, jenomže ono se to rozumělo už tak dlouho, že si na to všichni stačili zvyknout, a tak když se Ralf skutečně vrátil, znamenalo to pro všechny otřes (i když ne zas tak silný). Pro nás konkrétně znamenal Ralfův návrat to, že tu je konečně někdo, kdo může získat nějaké informace o Lordovi. Čili si ten svůj návrat snad ani nemohl načasovat lépe.

„Aha,“ řekl k tomu Sfinga. A bylo to „aha“ natolik významné, až jsem zalitoval, že jsem ho nepronesl já sám.

O něco později se ukázalo, že „aha“ samo o sobě stačit nebude a že bude třeba, aby se tohle „aha“ doneslo k Ralfovi.

Hrbáč navrhuje vyslat delegaci s písemnou prosbou. Sfinga nesouhlasí, protože by to prý mohlo působit výhrůžně. Nabízím se tedy, že pojedou já, jenomže s tím z nějakého důvodu nesouhlasí nikdo. Sfinga říká, že by měl jít Slepec, a s tím souhlasí všichni, jen Slepec ne. Slepec navrhuje vyslat Tlustocha s dopisem, což obhajuje tím, že Tlustoch má v sobě víc vlídnosti. Mně se ten nápad zamlouvá. Osobně o Slepci pochybuju. Jakože o jeho nadání prosebníka. Není to člověk, který zvládne, aby se mu ve správnou chvíli zachvěl hlas, a který dokáže projevit houževnatost i určitou vlezlost. Já bych to uměl. A jsem v šoku, že to smečka není

schopna ocenit. Přinejhorším by se dal poslat i ten Tlustoch, bezkřídlý poštovní holub, v němž se snoubí ryzí nevinnost a naprosté nepochopení všeho, co se kolem něj děje, ale ostatní nechtějí ani Tlustocha. A to by to přitom byl tak mazaný tah! Ralf by v té své zaprášené pracovně brečel jak želva.

Většinou hlasů nakonec volíme Slepce.

Mezitím se vrací Larry s nejčerstvějšími novinkami. Říká, že Er První už navštívil šestou skupinu, že je tam pořád a že uvnitř vládne podezřelé ticho. To tam ty Psy všechny najednou sežral nebo co?

Jedu to prověřit.

Na chodbě to žije. Bandarové pobíhají sem a tam, šuška-jí si mezi sebou a příšerně se u toho ksichtí. U třídy šesté skupiny se tlačí celý dav naslouchajících zvědavců. Uši mají přilepené ke dveřím a jsou celí promodralí, jak se snaží ani nedýchat. Je mi jasné, že se tam nedostanu. Trochu rozčarováný jedu zpátky. V půli cesty mě málem srážejí Larry a Kůň, sprintující ode dveří šesté skupiny. Odstrkávají mě z cesty, divže mě s Mustangem nepřevrhnou, a se zvonivým řehotem si to klapou dál. Nejspíš si vůbec nevšimli, že škobrtli. Natožpak o co.

Vracím se právě včas, abych stačil vyprovodit Slepce. Neochotně, s kyselým výrazem ve tváři se šourá směrem k Ralfovu pokoji. Hrbáč, Sfinga a Makedonský ho všemožně povzbuzují a dávají mu na cestu cenné rady, ale každému, kdo si dá tu práci, aby se podíval pozorně, musí být jasné, že vůdce zrovna nehoří nadšením. A nebýt Sfingova bodrého „aha“, které mi ještě stále utkvívá v paměti, určitě bych z té podívané dočista zmalomyslněl.

Myslím, že stín mých pochybností musel padnout i na Hrbáče, protože s pohledem upřeným na odcházejícího Slepce říká: „Neměli jsme přece jen radši poslat Nanettu?“

„Aby Ralfovi posrala celou pracovnu?“ zajímá se Sfinga.

Na to říkám, že se ještě neví, co mu tam vyvede Slepce.

„Slepce má vyvinutý smysl pro povinnost,“ odpovídá mi Sfinga.

Ta fráze zní tak oficiálně, že nikoho ani nenapadne, aby se se Sfingou přel.

Potom už prostě jenom čekáme. Hryžu si nehty a cítím se čím dál mizerněji. Po Lordově odjezdu je společná postel nechutně velká a prázdná. Kuřák situaci zachránit nedokáže. Nedokázali by to ani tři nebo čtyři Kuřáci. Lordovy emoce jsou nenahraditelné. Přímo úžasně prosycovaly celičkový prostor.

Člověk mu nesměl vlézt na přehoz, nesměl mu dýchat na polštář, nesměl mu prdět u ucha... A byla to taková paráda tohle všechno provádět ve sladké předtuše, že mu každou chvíli dojde trpělivost a všude okolo začnou léhat knížky, polštáře a peří! A ještě se koukat, jak se Kuřák leká... Teď už se není čeho lekat. Nikdo další takový, jako je Lord, mezi námi není.

Vytahuju harmoniku a hraju hned po sobě tři čekací písně. Nemám rád čekání, a tak jsou čekací písně ze všech mých písní ty nejunylejší. Víc než tři nedokážu snést ani já sám. Lidi se většinou rozprchávají už během první. Pravda, tentokrát všichni mlčky trpí.

Když už to dočista nemůžu vydržet, schovávám harmoniku a chápu se indických pohádek. Pročítám si je často, je

to hrozně uklidňující činnost. Nejvíc ze všeho mi imponují zákony Karmy. „Kdo v tomto životě ublížil oslovi, ten se v tom příštím sám stane oslem.“ O krávách ani nemluvě. Je to hrozně spravedlivý systém. Akorát že čím hlouběji do něho pronikáte, tím neodbytněji se na povrch dere otázka: komu jsem asi v minulém životě ublížil já?

Pohádky mi načas přinášejí rozptýlení, ale pak začínám být zase nervózní. Kdo je pro Ralfa Lord? Nikdo. Obzvlášť teď. Bude se Er První obtěžovat s jeho hledáním jen proto, že to po něm chceme my? A pokud bude a zjistí, že je Lordovi tam, kde se nachází, špatně, poví nám to? Znovu a znovu se na to sám sebe ptám, a to převážně nahlas, takže jsou v době Slepceva návratu všichni připraveni na nejhorsí a je to čistě moje zásluha.

„Bylo to k ničemu,“ říká Slepce a opírá se o čelo postele. „Nezareagoval vůbec nijak.“

A to je všechno. Pak už se nám nabízí jenom potěšující možnost prohlížet si Slepce, jak s vystrčenými lokty zírá do té své slepé nicoty, a Kuřáka, který se nenápadně – aspoň jemu to tak připadá – plazí od Slepce dál. Slepceva stručnost je občas skoro patologická. Všichni čekáme se zatajeným dechem, ale on si visí na čele postele a tváří se, jako by k tomu, co řekl, už vůbec nebylo co dodat.

Přesouváme tedy své pohledy na Sfingu a ten nás chápe správně.

„O čem jste mluvili?“ ptá se.

„Kleštěma, kleštěma!“ šeptám mu. „A skalpelem!“ Slepce mizí za oponou vlasů a stahuje se do sebe.

„O Vlkovi,“ ozývá se zpod vlasů dutě.

„A o čem ještě?“

„Jenom o Vlkovi.“

Panebože, a tohle je přitom člověk, co dokáže slovo od slova převyprávět jakýkoli rozhovor! A dokonce napodobit hlasy! Bez ohledu na to, kolik času už od toho rozhovoru uplynulo!

„A o Lordovi?“

„To o Lordovi jsem řekl až na konci, když mi nařídil, ať odejdu.“

„A?“

„A ani hovno.“ Slepec se předklání ještě víc. Máme teď příležitost detailně prozkoumat jeho zátylek.

„Asi mě musel špatně slyšet.“

„To je dobré znamení!“ raduje se Sfinga.

S Hrbáčem si vyměňujeme pohledy. Larrymu obě oči ujíždějí ke kořenu nosu, což v jeho případě značí mocné myšlenkové pochody. Dokonce i Makedonský vypadá zaraženě.

Sfinga vzdychá.

„Ralfovi se nestává, že by něco špatně slyšel,“ vysvětluje. „A to znamená, že se mu to, co Slepec řekl, nezamlouvalo. A proč? Vždyť to byla neškodná prosba. Ale na to, aby zjistil, jak se Lord má, se k němu nejprve musí dostat. Čili někam jet, někoho přesvědčovat, prostě usilovat o setkání. A tahle perspektiva by nepotěšila žádného vychovatele. Na druhou stranu, pokud by se rozhodl neudělat nic, tak by to rovnou řekl. Ralf není z těch, co neumějí odmítat. Takže to, že to neudělal, je dobré znamení.“

Já a Hrbáč si podruhé vyměňujeme pohledy, ovšem tentokrát samolibé.

Larry se drbe na bradě a říká: „Akorát není jasný...“

Co konkrétně mu není jasné, zůstává tajemstvím. Čekáme nějaké tři minuty, ale Larry se jenom drbe a vzdychá, a tak na něj nakonec zapomínáme a vracíme se ke svým každodenním záležitostem.

Z nějakého nepochopitelného důvodu, a možná dokonce zcela bezdůvodně, se Černý právě dneska rozhodl opít. V ložnici se objevuje až poté, co tenhle svůj úmysl uskutečnil, takže už je na káry a nemá smysl jakkoli protestovat. Různí lidé se v podnapilém stavu chovají rozdílně. Třeba z Černého se pod vlivem alkoholu stává dost nepříjemný týpek. Ne že by za střízliva byl zrovna zlatíčko, ale v opilosti je pěkně agresivní. Potlouká se po pokoji jako porouchaný Terminátor a snaží se někoho vyprovokovat ke rvačce. Snaží se a snaží a stále neztrácí naději, dokud se nerozezní zvonek, svolávající k obědu. U oběda ve svých pokusech pokračuje, ale tak neohrabaně, že se na to pomalu nemůžu koukat. Ve svém odporném stavu nachází soucit jediné u Kuřáka, i když teda fakt netuším proč.

KUŘÁK

Problematika mšic a nevyycvičených pitbulů

Pokyny pro přežití vozíčkářů v běžném životě

Bod 1

Při rozhovorech je nezbytné vyhybat se veškerým zmínkám o venku, s výjimkou situací, kdy je zmiňován:

- a) bez souvislosti s mluvčím,
- b) bez souvislosti se společníkem při rozhovoru,
- c) bez souvislosti s kterýmkoli ze společných známých.

Za nežádoucí je pokládáno zmiňování venku v přítomném a budoucím čase. Používání minulého času je přípustné, ovšem ani to se nedoporučuje. Zmínky o venku v budoucím čase v souvislosti se společníkem při rozhovoru představují pro tohoto těžkou urážku. Hovoří-li spolu dva lidé na toto téma, jedná se o jistý mírný druh zvrácenosti, přípustný pouze mezi blízkými lidmi, obvykle kumpány ze smečky.

*„Rozkvět“, č. 7
Šakalovy rady*

„Vždyť vy žijete pod zámkem. V uzavřeném prostoru, chápeš? Upínáte se sami na sebe a na tohle místo jako nevylihnutá kuřata. Myslím, že právě z toho pramení všechny vaše zvrácenosti.“

„Zvrácenosti?“ Sfinga kašle a z nozder i mezi zuby se mu dere cigaretový kouř. „Co tím myslíš?“

Kuřák váhá. „Ále... spoustu věcí...“

„Vyjádři se,“ navrhuje mu Sfinga. „Zvrácenosti... to je docela silné slovo. Vážně by mě zajímalo, co máš na mysli.“

Kuřák se zachmuřeně tahá za korálek na svetru. Tenhle šedo zelený svetr pro něho upletl Hrbáč. Límec a manžety lemují skleněné korále se zornicemi, jaké se nosívají coby ochrana před určknutím.

„Však ty mi rozumíš,“ říká a zvedá pohled na Sfingu. „Moc dobře mi rozumíš.“

„Dejme tomu, že ano. A dejme tomu, že jenom chci, abys mi potvrdil moje domněnky.“

Kuřák odvrací zrak: „Měl jsem na mysli ty vaše hry. Noci, pohádky, rvačky, války... promiň, ale tohle všechno mi nepřipadá opravdové. Já tomu říkám hry. I když... i když třeba končí špatně.“

„Takže ti jde o Pompeia?“ Sfinga vraští čelo. „Už s tím zase začínáš?“

„O něj taky. Ale nejenom,“ dodává Kuřák spěšně. „Vůbec to nemusel být Pompeius. Ale fajn, no tak mluvmе o něm. Nepřipadá ti to trochu přehnaný – podříznout někoho jenom proto, že tady chtěl být za největšího drsnáka? V tomhle malém zatuchlém světečku... Prosím, Sfingo, nekoukej se na mě tak! Vždyť já mám přece pravdu! Za tohle žádné vůdcovství nestojí.“

Jsou sami ve vylidněné jídelně. Židle jsou odsunuté od stolů, na nichž se kupí špinavé talíře a ubrusy jsou samý drobek a mastná skvrna. Dveře na chodbu zůstávají pootevřené.